

20 februari 2022, Zevende zondag door het jaar C

Eerste lezing: 1 Korintiërs 15, 45-49

Antwoordpsalm: Psalm 103

Evangelielezing: Lucas 6,27-38

Homilie

Er zijn heel wat teksten in de evangelies die niet specifiek christelijk zijn, maar die behoren tot een soort algemene levenswijsheid, waarover alle mensen het eigenlijk eens zijn. Het evangelie van volgende zondag zal het hebben over de ene blinde die de andere niet kan leiden, en over een boom die men herkent aan de vruchten en de mond die overloopt waar het hart vol van is. Bijna evidente overwegingen eigenlijk, waarmee we allemaal vlot kunnen instemmen.

Maar met het evangelie van vandaag ligt het helemaal anders. Beminnen die ons haten, zegenen die ons vervloeken en ook de andere wang toekeren naar wie ons slaat. Wie doet dat nu? Ik kan in ieder geval niet van mezelf zeggen dat ik er spontaan toe geneigd ben, integendeel. Naarmate die evangeliepassage verder gaat, zijn we meer en meer geneigd te denken dat dit allemaal wel niet zo letterlijk zal bedoeld zijn. Tot gevraagd wordt wat, als we dat niet doen, dan bijzonder is aan ons gedrag. Goed doen uit eigenbelang, goed zijn om ook zelf goed behandeld te worden, is toch niets speciaals. Dat doen de zondaars ook, zegt de tekst. Ook waar natuurlijk. En zoals vaak in de evangelies, komt de cruciale zin wanneer na lange menselijke beschouwingen plots rechtstreeks naar God verwezen wordt. "Wees barmhartig zoals uw Vader barmhartig is." Hij is ook goed voor de ondankbaren, waartoe u en ik ongetwijfeld heel vaak behoren. Het is de enige zin in deze tekst waarin rechtstreeks over God gesproken wordt. In hoe wij geloven dat God is, in ons godsbeeld, ligt de sleutel voor wat onze houding tegenover de mensen is of zou moeten zijn.

Daarover gaan alle woorden van Jezus in het evangelie. Niet over het feit dat God bestaat, maar over hoe God is. Nergens in het evangelie moet Jezus discussiëren met mensen die beweren dat God niet bestaat. Die waren er in zijn tijd niet. Iedereen geloofde in God. Het atheïsme is historisch gezien een zeer recente uitvinding. Al zijn discussies met mensen gaan over hoe God is, en daarin grijpt hij terug naar de kernpassages uit Israëls heilige boeken. Een mooi voorbeeld is psalm 103, de antwoordpsalm van vandaag: "Hij handelt met ons niet zoals wij verdienen", integendeel, hij werpt onze zonden ver van ons weg, "zover als het oosten van het westen vandaag is". Want Hij heeft ons lief zoals een vader (of een moeder) zijn (of haar) kinderen liefheeft.

Als wij dat geloven, en wij geloven dat graag, dan moet dat geloof ons veranderen. Het moet ons gedrag tekenen, en de wijze waarop wij met mensen omgaan fundamenteel veranderen. Want geloven in een barmhartige God is niet vrijblijvend. Het vraagt van ons zelf ook barmhartige mensen te worden, niet te oordelen en zeker niet te veroordelen, en van alles wat we hebben en zijn voluit te geven, in een volle en overlopende maat. Zoals God alles aan ons geeft.

Paulus drukt het in de eerste lezing van vandaag op een bijna poëtische, en zeer sterke manier uit. Hij tekent de mensen die wij zijn, nakomelingen van de eerste Adam, levende wezens en aardse mensen, zoals die eerste mens uit de aarde genomen. En tegenover die natuurlijke mens die wij allemaal zijn, plaatst hij de hemelse mens die wij kunnen worden, de mens waartoe wij geroepen zijn, bezielde door de levendmakende Geest. Wij zijn geroepen om in ons het beeld te dragen van de hemelse mens. Wij, die ons christenen noemen, zijn letterlijk geroepen om zaligen te worden, zalige mensen die Gods instrumenten zijn voor een zalige wereld en een zalige tijd. Ik weet het, het klinkt bijna ongelooflijk. Maar God weet dat dit kunnen geloven de eerste stap is om het ook te realiseren. En als het op vele dagen niet

lukt, dan weten we ook dat die barmhartige God ons altijd zal vergeven, en al ons kwaad zal weggooien, “zover als het oosten van het westen vandaan is”. Amen.

Dirk Godecharle